

A JEL

A jel és az értelmezés folyamatának vizsgálata az alkalmazott területről kilépve, a képzőművészet kísérleti platformjára vetítve, egy újraértékelt kommunikációs területet ölel fel.

Példában egy tíz éves művészeti performansz sorozatra utalok, nevezetesen a

⁷ KOROKNAI Zsolt illusztrációja: Utak

Lektrónia¹ sorozatra, ahol a társművészeti áthatások (vizualitás, tánc, zene) tág teret nyújtanak az experimentális jelhagyás értelmezésében és ennek újbóli adaptációjában. A képzőművészetben az alkalmazott jelalkotás mint kísérleti terület, nem a narratívák készítésére alapoz, hanem szimbolikus jeleket, motívumokat dolgoz fel közvetlen hatást kiváltva a nézőkből. A kiemelés és a jelalkotás az alkotói folyamat formajegye.

A jel szimbolika-világát fogalmi ideák és jelzett vizuális elemek montázslemei alkotják. Ezek az elvont narratívák a motívumok világába épülnek, létrehozva egy fogalmi szerkezetet.

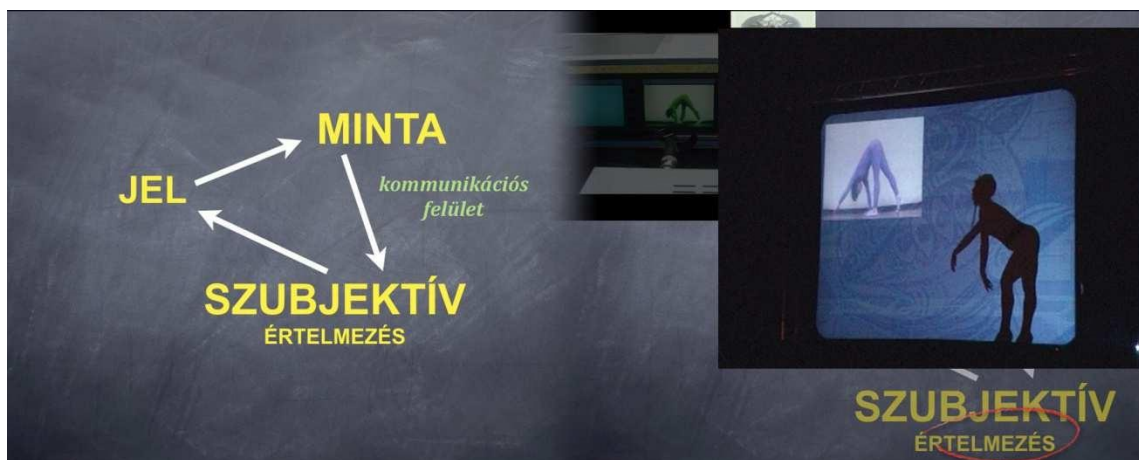
¹ Lektrónia 14 Szinus, performansz, <http://www.youtube.com/watch?v=UQg0o9s-IGI&feature=youtube> (2015.03.10.)

A jel evidenciájából kilépve, mint motívum, a jelek újraképzett sorában már hasonulhat önmagával, mint egy reflektált tevékeny eltolódás. A jel és a motívum privilégiuma a fennmaradás, viszont értelmezési tendenciái csak környezetében vizsgálhatók, a befogadó konstellációjában.

A képzőművészet performatív kifejezési platformjain, a loopok a jel hordozói, mint az időegység affirmatív metrikus taktusai. A performansz folyamatában a jel stációit kiterjesztik a mű szerkezetére.

A dokumentáció és a művészettörténeti ideák feldolgozása, replikái, a jelhagyás fragmentumaiból indul ki, hogy majd ugyanoda térjen vissza a befogadó szubjektív értelmezési lehetőségét szabadon hagyva.

A kommunikáció alapsémájára, értelmezésére vetítve, ez a kísérleti képzőművészi folyamat, sorozat (példa képen a Lektrónia performansz sorozat) visszajelzés értékében analitikus pontot nyújt a jel és a befogadó kölcsönhatására. A jel szubjektív értelmezése önmagával hasonulva beépül a kommunikációs felületbe.

A képi értelmezés problémája, a jövőre vetített kiterjesztés, vagyis a test nem mint a kép értelmezője, hanem mint eszköz szerepel az új média felületén. Ezáltal belép a szubjektum szuverenitásának kérdése, mint az értelmezési szabadság preventív területe.

Hans Belting szavait idézve: „Ma annak a kísértésnek vagyunk kitéve, hogy a képalkotást magán a testen hajtsuk végre, ezáltal a képhez hasonlóan a test fölött is rendelkezünk. Ez a vízió uralja az új »kép utáni« ember közelgő utópiáját.”²

² BELTING, Hans (2006), *Valódi képek, hamis testek*. ford. Nádori Lidia. In: Nagy Edina (2006 szerk.), *A kép a médiaművészet korában*. L'Harmattan Kiadó, Budapest, 55